

Forflagets endelige Vedtagelse, men jeg veed ikke, hvorledes man tænker sig at ordne Sagen for Kjøbenhavns Vedkommende, og jeg holder paa, at det ikke gaaer an at omgaae dette Forhold. Det andet Medlem af Udvalget og jeg have derfor ikke villet deeltage i noget Forflag, angaaende dette Forhold. Alle de Indvendinger, der ere gjorte imod Forlaget under Nr. 63, tiltræde vi.

Clausen: Skjøndt min Tanke gaaer i den samme Retning, som den ærede Ordførers, er dog min Begrundelse noget forskjellig, og jeg maa derfor tillade mig at tilføie nogle Ord. Naar jeg ikke har kunnet slutte mig til de foreliggende Forslag, er det væsentligt, fordi her er sammenfattet under Et; Offer og Accidentser, skjøndt disse Ydelser ere af forskjellig Natur og meget vel kunne holdes ude fra hinanden. Bliwer jeg nu staaende ved Offeret, da er min væsentligste Indvending imod den bestaaende Tilstand, at Offeret har tabt den rene Frivilligheds Charakter, idet der bagved Frivilligheden staaer Udpantningsretten. Jeg kunde ønske, at denne Ret, der er bleven indskræpet i Aaret 1847, blev hævet, saa at Offeret blev reent frivilligt. Hvad der stemmer mig imod disse Forslag, er ikke blot, hvad den ærede Ordfører har gjort gjældende, Hensynet til den forudsæelige Indflydelse, som Aflysningen af Offer og Accidentser vil have paa den Kjøbenhavnske Geistligheds Stilling; saalænge der ikke er gjort Noget for at sætte den paa en fast, anstændig Gage; men det er især den Betragtning af selve det Forhold, vi her have at gjøre med. Dette Forhold er et reent personligt Forhold mellem Præsten paa den ene Side og de enkelte Menighedslemmer eller enkelte Familier paa den anden Side; i et Forhold af denne Bestaffenhed bør Lovgivningsmagten ikke let lade sig friste til at indblande sig. De Misligheder, der kunne udvikle sig af dette Forhold, ligge saa nær ved Haanden og ere saa ofte omtalte, at de ikke kunne oversees; men de ere neppe af anden Art, end at man kan vente, at de ville rette sig selv ved forandrede personlige Forhold. Man kunde jo ogsaa tænke sig, at der var lignet en almindelig Afgift over hele Landet til Lønning af Læge-

standen, saa at man kunde uden personligt Berlag naarsomhelst og hvorsomhelst kræve og modtage den nødvendige Lægehjælp. Men naar nu en Familie havde sluttet sig til en Læge, og han — jeg vil ikke engang sige: heldigt havde udført en Operation eller gennemført en heldig og afgjørende Cur; men han overhovedet havde ydet denne Familie kyndig, stadig og omhyggelig Pleie og Tilsyn, vilde det dog være en naturlig Følelse, der drev en saadan Familie til at bevidne sin Erkjendtlighed mod Lægen og ligesaa naturligt var det, naar Lægen tillagde denne personlige Tilkjendegivelse en særlig Værdi. Men troer man ikke, at Præsten for mange Familier kan i anden Retning og paa anden Maade være det Samme som Lægen er i sin Retning og paa sin Maade? Kan det da være rigtigt, her at søge det frivillige Forhold ombyttet med et tvunget? Det forekommer mig ikke vel betænkt, at ville gjøre en saadan indgribende Forandring i et personligt Forhold, hvorved Stillingen mellem Præst og Menighed bliver forrykket. Jeg overseer ikke, at Forlaget under Nr. 65 indskrænker sig til „at indlede Forhandling med Sognemenighederne, om de ønske Hjælpsofferet og Accidentserne afløste imod Erleggelse af en fast aarlig Sum“; men jeg troer, at allerede dette er at gaae for vidt; der er her et Forhold, hvor man tør og bør overlade det til de Vedkommende selv at gjøre det første Skridt; man skal her ikke fremkalde Klager og Duffer. Dersom der derimod skulde fremkomme almindelig Klage og almindeligt Duffe om Forandring, da vil Sagen stille sig anderledes, og dette Tidspunkt er det, jeg mener, der bør oppebies, førend Lovgivningsmagten skrider ind.

F. Nielsen: Saa bethdelige endog de Indvendinger synes mig at være, som de to ærede sidste Talere have gjort imod Aflysningen af Offer og Accidentser, forekommer det mig dog ikke, at være rigtigt, om Loven udfom, uden at der var aabnet Afgang til, at hvor det store Fleertal i Menigheden ønskede det, det nuværende Forhold med Offer og Accidentser kunde blive afløst. Det tilbodes som et meget udbredt Folkensyn, at det maatte afløses. Det er derfor i sin Orden, at Loven giver Leilighed til,